

הרב הנאיאצי = נאצי

● לא ניאורנאצים ואנשיהימין עמדו מאחורי מגיפת ציור צלביהקס, אלא קר מוניסטים וחוגים מסוימים המעוניינים לערער את מעמד הממשלה הגרמנית ולפזר צץ את אחדות המערב. היה זה רמז ברור כי היהודים עצמם ציירו את צלביהקס. האם קיימת אנטישמיות בגרמניה? אבל חס ושלום! בדיוק להיפך! גם היטלר לא המציא את האנטישמיות!

● "הגרמנים אינם יפים מאתנו (היהודים), אבל גם לא יותר גרועים".
● "לא מכבר שלתי איש-ציבור חשוב אם זה נכון שרק אדם נימול ראוי לנשום בחופש בגרמניה..."

● ביחס לעמדת הממשלה הגרמנית כל-פי תביעות הארגונים היהודיים: (אתם ה'גרמנים) פחדנים! במלחמה הייתם גיבורים, ואומץ-לבכם היה ראוי להערצה. אך נראה שכל האמצעים נפלו!

● אסור להביא לדין תועמלנים נאציים. "כל חודש, שבו כולאים טיפש אחד מפני שהריים את זרועו בברכה נאצית, או מפני שצייר צלבי-קס, מרעיל את האחירה בין הגרמנים והיהודים".

● חוצפה היא מצד עסקנים יהודיים לדרוש את החלפת ההימנון הגרמני ("גרמניה מעל לכל" הימנון ששימש גם במי הנאצים), או להתנגד למתן פנסיות לקצינים ולפקידים של הרייך השלישי.

● יש להעריך את חיילי הרייך השלישי (כולל חיילי הס"ס הקרבי). "אני סבור כי גישות רבות לחיילים הגרמנים במלחמת העולם השנייה הן מוטעות. הם לחמו בגבורה, ואחרי המלחמה אין לדרוף אותם".

● ולכסוף: "חוף מזה אני גם ציוני בלב ובנפש. אמנם, לא הכל במדינת ישראל מוצא חן בעיני, אך היא מהחזק בעיני הגשמת כל געגועי, מאז היום בו עמדתי על דעתי".

● בגלל פירסום ראיון זה התנפל יהודי ב"שם ליאו בריל על גולדשטיין ברחוב בר-ליני, הנחית עליו מכות אגרופ וקרא לו "בוגד" סטודנט יהודי בשם אלכסנדר ברנר קרא לו "בן זונה". אשתו של עסקן יהודי אמרה שהוא "יהודי מלוכלך", שלחצתי-ידו מנצילה.

"אחד מושלנו"

אין פלא שמותו של גולדשטיין משבץ הלב, ביום בו ציחה בית-המשפט להחרים את ספרו, מצא את נדושו ב"עיתון הניאורנאצי. העורך הקדיש לו הספד אישי, שהשתרע על כל העמוד הראשון. הוא השווה את "רצח" גולדשטיין לרצח גאנדי ורצח ברנארט, הבטיח כי זכרו של גולדשטיין לא ימוש "מלב האומה בת 100 המיליונים". (100 מיליון גרמנים היו קיימים רק בדמיונו של היטלר ומרעיו, שכללו במספר זה את תושבי הספר של כל המדינות המקיפות את גרמניה).

● גולדשטיין מת למענו... הוא עמד על הצד שלנו של המיתר. מותר לנו לכנותו אחד משלנו... הוא הפך אחד מקדושינו, אף שאין לנו מחסור בקדושים... אנו נשבעים להיות ראויים לו. לחתום למחן אותו עניין עד נשימתנו האחרונה. לאיביו נומר כי המלחמה לא נגמרה, ש"היא רק מתחילה. אפשר להרוג כל אחד מאתנו, אך הצדק סופו לנצח. אומה גדולה כשלנו יכולה לנחול מפלות, אך היא תקום לתחייה — ברייך גרמני גדול, ריבוני ומאוחד".

● כך הפך הרב יצחק גולדשטיין, לשעבר מהונגריה, רומניה וישראל, לאחד הקדושים של הרייך הרביעי.

על כן יש לי שונאים...
קהילה היהודית בגרמניה מונה 22 אלף איש ואוכלוסיית מערב-גרמניה 55 מיליון.

גם היטלר לא אשם

ספר כזה, בתוספת דברי ההשמעה והגילויים של הרב גולדשטיין, מצאו און קשבת בפינה אחת של הבמה הגרמנית: בפינה הימנית החשוכה, בה מתגבשים הניאורנאצים.

אחד הבטאונים העיקריים של חוגים אלה הוא עתון המתקרא עתון החיילים הגרמנים, המוקדש בצלבי-ברזל צבאי. עתון זה נוהג לחלום למען זכויות אנשי הס"ס לשעבר, להתקיף את השילומים ואת ישראל, לשבח את האורא-אס. כמו כל הניאורנאצים בגרמניה, הוא מעלה על נס את המלחמה בקומוניזם ורומז כי אולף היטלר היה גאון הדור, שניסה לאחד את המערב במלחמת-קודש נגד הנחשול הבולשביקי.

בלב עורכו של בטאון מפואר זה עלה רעיון גאוני: מרוע לא להשתמש ברב יהודי מוזק כדי להפיץ את שינאת-היהודים; דים: כך אפשר לדגול בעתון הס"ס, ובאותה שעה להכחיש בתוקף כל נטייה לאנטי-שמיות. ואפילו את חוקי גרמניה, שהפכו את התעמולה הגזענית לפשע פלילי, קשה להפעיל נגד רב יהודי.

העורך הניאורנאצי והרב היהודי מצאו חיש מהר שפה משותפת. וכך זכתה גרמניה למחזה מפתיע: לפני שנתיים, כי אשר גל ציורי צלבי-הקס הגיע לשיא סנס-ציוני, יצא רב יהודי בעתון הניאורנאצי, להתקפת-מחץ על המנהיגים היהודיים, ש"זהירו בפני תחית הנאצים בגרמניה. טען הרב, בראיון שנתן לעורך עתון החיילים הגרמניים:

כן, גם זה יכול להיות: רב יהודי, בעל כופה וזקן, שהוא פעיל בחוגים ניאורנאציים, ושיריביו הדביקו לו את התואר "הרב הצבאי של הס"ס".

הרב, אשר ביום מותו נכתב לו הספדיענק בעתון הניאורנאצי החשוב ביותר בגרמניה, המגיע לשיאו בטענה כי היהודים הם שרצחוהו. רב שמת כמותו יום בו פסק בית-משפט גרמני להחרים את הספר של אשתו, מפני שזו טענה כי יהודי גרמניה שולטים שלטון של טרור על האומה הגרמנית.

אנושית. הסערה סביב גולדשטיין גילתה כמה וכמה פגמים. כך טען גולדשטיין כי מנהיגי הקהילה היהודית כברלן השתמשו בכספים, שניתנו להם על-ידי הממשלה הגרמנית להקמת בית-כנסת, לשם הקמת כמה מועדונים, מיסעדה מפוארת, באר ומיאטרון. החוקת הבניין המהודר, המשמש רק כמה ימים בשנה לתפילה, עולה, לדבריו, כ-50 אלף ל"י לשנה.

מנהיגי הקהילה, מצדם, לא נשאר חייבים. הם הגישו שבע תביעות פליליות נגד הרב. בין השאר האשימוהו ברמאות, כי זיוף תעודות, בביגמיה ובנשיאת תואר-דוקטור כוזב. אף אחת מן התביעות לא הגיעה לשלב פסק-דין. נוסף לזה הם פיתרו את גולדשטיין מתפקידו.

לגולדשטיין היתה עור-כנף. שגם היא לא טמנה את ידה בצלחת. היא כתבה ספר, המוקדש כולו לסבלותיו ועינוייו של בעלה הקדוש. בין השאר האשימה את ראשה כי קהילה היהודית במעלה וברמאות, כינתה אותם נוכלים ובניביליעל. לשיא הגיעה הגברת במשפט הבא:

"אני מוחה נגד מצב בו שולטים 22 אלף יהודים, חצייהודים ורבע-יהודים — ש"רובם נשים זקנות — שלטון של טרור, מטעמי ביזנס, על אומה של 55 מיליונים.

כל זה נראה בלתי-אפשרי. אבל זה קרה. גיבור העלילה הוא אדם שחי בישראל, ושי הודיע מעל עמודי עתון ניאורנאצי כי הוא חושב את עצמו לציוני נאמן.

הפליגש של הרב

וקמוז איזאק (יצחק) גולדשטיין היה באמת רב צבאי. אמנם לא של הס"ס, או של הורמאכט היטלרואי, אבל של הצבא האוסטרי-הונגארי, במלחמת-העולם הראשונה.

זה הוא. רוב העובדות האחרות הקשרות בחייו המגננים מוטל בספק חמור. למשל: האם היה דר' גולדשטיין דוקטור? הוא טען כי זכה בתואר באוניברסיטה של קלאוזנבורג (קלוז) — אותה עיר אומללה בה פעלו גם דר' קסטנר והרבי הסאטמארי (ראה במדינה). אולם האוניברסיטה הכחישה זאת.

או: האם היה הרב-הראשי גולדשטיין רב? היו שהכחישו זאת, טענו כי לא הוסמך מעולם כרב, אלא להיפך: שעבר לנצרות וחזר ליהדות.

או: מה מוצא? טען הוא עצמו, בראיון עם עיתונאי ניאורנאצי: "כל אבותי היו רבנים... אבי-אבותי, לפני 11 דורות, היה הרבי מבכר... לפני 830 שנה חי אבי-אבותי רש"י... בשנת 1038 חי בפומפדיא אבי-אבותי הרב חי גאון, שסמכותו חלה על יהודי כל העולם... משם מוביל חוט שמוציא אל רבי יוחנן הסנדלר, אחד מחכמי המישה... וממנו להלל הזקן...".

הרב יצחק גולדשטיין, לעומת זאת, בטוחות כמה עובדות אחרות. למשל: כי בימי מלחמת-העולם ברח גולדשטיין מהונגריה לרומניה. לדבריו הרגו הנאצים 46 מבני משפחתו, וגם את בתו בת ה-22, שהיתה הרה. בשנת 1949 היגר עם שני ילדיו לישראל. אשתו ובת אחרת נש' ארו ברומניה, מפני שלא קיבלו אשרת-יציאה.

אולם ישראל לא נעמה, כנראה, לרב ה"שאפני. הוא ירד לצרפת, ושם החל לחיות עם אשה אחרת — אף שלא היה גרוש. בראשית 1957 הוצע לו תפקיד של רב בכרלין. בטופס-הקבלה טען כי פילגשו היא אשתו, ואף ציין כי בנושואין אלה נולדה בת — יהודית, שנולדה בשנת ה'58 של אביה הפורה.

אלא שביתתים הצליחה אשתו החוקית להימלט מהונגריה, בעת המרד הגדול. היא הגיעה לפאריס ונדהמה להיחמד כי בעלה חי עם אחרת בכרלין. אמנם, גולדשטיין הצליח לבסוף להשיג גט ולשאת את אשתו החדשה. אך הדבר הרגיו מאוד את ראשי הקהילה, בה כיהן כרב.

ביגמיה, זיוף, רמאות

תכן כי זו התחלת הריב הגדול בין גולדשטיין לבין קבוצת-העסקנים הקטנה, השולטת בקהילה היהודית בגרמניה. היה זה ריב מר. בעיני הישראלי הממוצע, כל יהודי שחזר לחיות בגרמניה אחרי רצח-המיליונים פגום מבחינה מוסרית ו-סוכנות-הידיעות הרשמית של סין העממית, הסינתואה, המרגישה את עצמה אפוסטרופית טבעית על כל מאבק של פועלים בעולם. היא העתיקה את התמונה, שיגרה אותה לא רק לאלפי העתונים בסין העממית, אלא גם למאות מנוייה במרבית מדינות העולם, שעליהם נמנים מערכות רבות של עתונים. על גבי התמונה הופיעה כותרת סינית

הספד ניאורנאצי
העמוד הראשון של העתון הניאורנאצי, המוקדש כולו להספד. הכותרת אומרת: "הרב-הראשי נולד שטיין מת — המהת אירע ביום מתן פסק-הדין — צוואתו של הקדוש, מסטר את נפשו על מזבח ההתפיסות — הצדק ינצח". מתחת לתמונת הרב הופיעה הכותרת, בכתב יד: "נקמתי היא הסליחה". הכוונה להתפיסות בין היהודים, שרידי השואה, לבין הנאצים.

שביתה קטנה בישראל. ישבו העורכים ה-סיניים ושאלו את עצמם: מה זה שביתה קטנה? אמר אחד: זאת היתה שביתה קטנה מאר-מאר, אולי מיליון פועלים. אמר שני: לא, ישראל היא ארץ קטנטונת. לבסח שבחו רק חצי מיליון פועלים. אבל נשאר להם ספק. לכן נקבו במספר הכי קטן ש"יכלו להעלות על דעתם".

ועל המדיניות הכלכלית החדשה? ב'9 פברואר. בתמונה: פועלים שובתים לוחמים ב' שוטרים, בקרב טוער שנערך בכביש הראשי שבין תל-אביב לבין הפרבר רמת-גן. מניין לקחה הסוכנות הסינית את ה' מספר 100 אלף? על כך התלוצצו השבוע עיתונאים ישראלים: "הודיעו להם שהיתה

שהסבירה את תוכנה, יחד עם תרגום אנגלי. קבעה הסוכנות: "למעלה מ'100 אלף פועלים ישראלים קיימו ש'28 במארס שביתת-אחרה של חצי יום, בדרשם שלום מייד של תוספת יוקר מלאה. היתה זאת הפסקת-העבודה הארצית השניה, מאז הכריזה ממשלת ב'ן גוריון על פיחות ערך הלידה הישראלית